
Nádasdy Ádám

TISZTESSÉGESEN KITERÍTVE

Mire visszaértem, elment. Fölszaladtam a galériára is, hogy talán visszafeküdt, de nem. A reggelit megette (még korán loptam neki az étkezőből croissant-t és lekvárt), a törülközőt a fűtőtesten hagyta, tisztességesen kiterítve, még egypár csikket a hamutartóban, egy zsebkendőt az ágy mellett ledobva, de lehet, hogy az még tőlem származott. Körülszaglásztam, megtapogattam a bútorokat, nem tudom, miért. A törülköző csuromvizes volt, tehát megfürdött. Még szép, hogy befért ebbe a csöpp zuhanyozóba, voltaképpen a szoba sarkába tett műanyag doboz az egész. Én a rózsaszínt hagytam elől neki, de ahhoz nem nyúlt, a kékbe törülközőt én utánam: talán nem várt ilyen figyelmisséget, vagy sajnálta a tisztát elhasználni, nem azért vagyunk itt, hogy mosodába járjunk. Így gondolkozhatott, mikor egyedül lekváros croissant-t evett, s mélázva nézte a kikészített rózsaszín törülközőt.

SZAKKÖRRŐL HAZAFELÉ

Bogár gyanánt, a fal mellett szalad
az ember, nyomja le a szavakat
gyomorszája berzenkedő csövén.

Izzadt tenyér, piszkos mandzsetta hajtja,
nem tudja, volt-e sál és sapka rajta,
és mért dobol a kőkoralát kövén.

SORSÁT PRÓBÁLJA ÁTTEKINTENI

Elgondoltam, hogy mit, aztán csináltam,
nem tisztáztam, hogy mi tisztátalan.
Mindenféléből panteont emeltem;
nem tudtam, hogy a kezdet hátravan.

Belaktam egy-két kisszobányi lelket,
kitöltöttek szivacsos szövegek,
másokon álltam, biztos talpazattal –
nem tudtam, hogy a kezdet közeleg.

Aztán bevágott. Szörnyen. De megúsztam,
mint az oroszlánjait Dániel.
(Az oldalam kissé lehorzsolódott.)
Vagy nem ez volt az, és még várni kell?

Eduard Limonov

A WINSLOW SZÁLLÓ ÉS LAKÓI

Békés Pál fordítása

Ha déli egy és három óra között a Madison sugárút és az Ötvenötödik utca sarkán járnak, vegyék maguknak a fáradságot, szegjék hátra a fejüket, és vessenek egy pillantást a Winslow Szálló fekete tömbjének koszos ablakaira. A legfelső emeleten, a tizenhatodikon, a szálló három erkélye közül a középsőn, engem láthatnak félmeztelenül. Általában a cscsímet eszem, közben napozom – megszállott napimádó vagyok. Rendszeres táplálékom a cscsí, vagyis a savanyúkáposzta-leves; egyik lábost a másik után dobom be nap mint nap, mást gyakorlatilag nem is eszem. A kanalam, amivel a cscsít lapátolom magamba, fából készült, és még Oroszországból hoztam. Skarlátpiros, arany és fekete virágok díszítik.

A környező hivatalok füstüveg fala bambán bámul rám irodisták, titkárnők és igazgatók ezernyi szemével. Egy majdnem, olykor pedig tökéletesen csupasz férfi, amint cscsít kanalaz a lábospól. Azt persze nem tudják, hogy cscsí. Csupán azt látják, hogy egy pasas másnaponta valami barbár ízét rotyogtat a rezsón egy hatalmas lábospban. Egy időben csirkét is ettem, de azután abbahagytam. A cscsí mellett öt érv szól. (1) Nagyon